

Temps de sis-cents

Aquesta història de Francesc Puigpelat parteix d'un supòsit probablement impossible: la recuperació flamant d'un Seat 600 –l'emblema del *desarrollo* espanyol dels anys seixanta– exactament igual al que conduïa la infelïx mare del protagonista que relata la història, quan es produí un determinat accident. Contat amb gràcia, un home ja gran evoca un fet luctuós del passat que li retorna en forma d'automòbil restaurat amb fina perfecció. Un Seat 600 T-45.395. Símbol d'un estatus de classe social. Símbol potser de la propaganda industrial del règim franquista.

El narrador és precís, clar, com si escrigués per a un lector que alhora mira despistat per la finestra. Novel·la seductora que cerca un lector popular, en la bona accepció del mot. Damià és el nom del protagonista que no para de cabdellar la madeixa de llana de la cabòria.

Història d'una dona en un Seat 600 parteix de diverses intuïcions que acaben captivant el lector: un espai narratiu suggerent –el Salou en ple boom turístic, en concret una vil·la burgesa vora el mar–; un temps d'estiueig que és emblemàtic d'una classe social, els seixanta, amb la llum confusa i inexacta dels canvis econòmics que es produïen sense ordre ni control democràtic; una classe social emergent: una burgesia que es permet de llegir novel·les i certes llibertats sexuals, i uns personatges velats –la

↓
**L'ESCRITOR DE BALAGUER
 FRANCESC PUIGPELAT ÉS
 L'AUTOR MÉS PREMIAT DE LES
 LLETRES CATALANES**

mare del protagonista–, dels quals només sabem allò que els personatges ens conten, i un tal Carles Sauri, fill d'un governador Civil de Tarragona. Un entramat de personatges prou substancials i una intriga d'ordre sentimental, i fins sexual. Una novel·la que respira de lluny l'esperit de J.M Caine. Un dels personatges en llegeix una novel·la seua. Tota la

història és farcida d'ullades de complicitat al lector.

Contat des de la perspectiva d'un noi adolescent que assisteix, com si fos per atzar sobtat a un fet que el trasbalsa interiorment, l'obra va mostrant com es va descabdellant el seu pensament fins a un cert desvelar-se d'una veritat. L'obra es pot llegir com una manera de mostrar els enganys que ens forneix la pròpia ments respecte als records i les impressions viscudes en l'adolescència, apassionada i cega.

Perquè la novel·la es pot llegir en diversos plans: a mi, com a lector incipient de novel·la negra, m'ha persuadit la bola de llana mental que el protagonista va cabdellant al seu cap de forma espessa que condiciona el seu viure i les seues decisions sentimentals.

Hi ha altres lectures: per exemple, la lectura política. Com Ramon Tremenal, l'inspector que inicia la recerca criminal i no l'acaba mai. O les febleses de certs personatges públics d'aquells anys. L'assumpte polític actua de paisatge de fons. Emergeix, en la meua lectura, un intent de comprensió de com vivim els traumes del passat. De com el Temps –el moviment de la Terra– pot restituir una veritat oculta. De com el llenguatge precisa i salva.